

Peter Pepping praat met dieren 'KAAAAA! En ze komen zo aanvliegen'

**Fotografie Bertil van Beek/ Rodi Media
Tekst Evert Visser (www.evertvisser.nl)**

BERGEN - Op visite bij Peter Pepping op het Meester Quantplein in Bergen is met niets te vergelijken. Oude brommers in de huiskamer, antieke klokken aan de muren, mussen en kraaien als huisdier, voorheen een geit in de kamer en vier struisvogels in de keuken. "Ja, nou en? Prima toch?"

De mussen fladderen tijdens het gesprek met Contact van de eettafel naar de salontafel en weer terug. Ze landen even later in een doos met graan. Ze pikken wat weg, stof belandt in een biertje. "Ze doen ook regelmatig in mijn handpalm een tukje", vertelt Peter. De kraaien zijn volgens hem een stuk lastiger. "Ze stoten van alles van tafel en van de vensterbank. Ze pakken bijvoorbeeld mijn pakje shag en scheuren het open. Dan ligt alles er weer uit. Of ze pikken een sigaret."

Waar zijn de kraaien nu, luidt de vraag. Peter wijst naar een huis aan de overkant, gelegen aan de Westerweg. "Ik denk daar achter die schoorsteen." Peter loopt naar buiten en roept keihard 'KAAAAA'. En ja hoor, twee zwarte vrienden vliegen weg van de schoorsteen in een rechte lijn naar hun 'baasje'. Ze landen keurig - ieder aan één kant - op zijn schouders. Het zijn 'honden met vleugels'.

Peter accepteert gelaten het harde snerpende geschreeuw van de kraaien, vlak achter zijn oorschelp, en loopt ondertussen met de dieren naar de keuken. Hij vult de twee keeltjes terwijl de vogels hem met open snavel en met hun blauwe oogjes aanstaren. "Als ik ze roep, dan moeten ze eten. Dat zijn ze gewend. Maar ze zijn soms ook een paar uur weg hoor. Roepen heeft dan geen zin. Als ze op de ruïnekerk zitten horen ze je toch niet."

Broedmachine

Hoe ontmoet Peter zijn vogels? De Bergenaar werkt als klusjesman in een manege in Schoorl en houdt vogelbroedplaatsen, vlak onder het plafond van het gebouw, goed in de gaten. Jonge vogels vallen soms uit hun nest, en dan kan de 'Bergense Robin Hood' zich niet inhouden. "Ze kunnen door paarden worden vertrapt of door de schoonmakers worden weggeveegd. Dat wil ik niet. Dus ik neem ze mee. Ik voed ze dan zelf op en geef ze goed te eten. Ik geef de mussen bijvoorbeeld beschuit met water en suiker en kanariezaad, brood en gekookte aardappels."

Peters vrienden en familieleden vinden zéker ook de weg naar de Bergenaar, als zich calamiteiten met dieren hebben voorgedaan. Peter verwelkomde bijvoorbeeld onlangs een gewonde merel als gast in huis.

"Ik heb zijn gebroken vleugel ingetaped. Even later vloog hij weer." Bijzonder is ook het stallen in zijn woonkamer van een dwerggeit met longontsteking, enkele jaren geleden. "Het was buiten te koud. Ik heb hem daarom drie weken op een dekbed gezet. Daarop liet-ie zijn uitwerpselen vallen. Dus dat dekbed moest ik een paar keer wassen." En wat te denken van vier 'huis-struisvogels' die vorig jaar enkele weken zijn keuken 'huurden'?

Hoe komt Peter aan deze dieren? "Een vage kennis schonk mij vier eieren van nandoes. Die heb ik door een broedmachine laten uitbroeden. Toen ik een keer thuiskwam, waren er ineens vier struisvogels. Ik heb ze - toen ze te groot werden - aan mijn neef gegeven, die bij een weiland aan de Meerweg woont. Ik verzorg die dieren dáár twee keer per dag."

Het gespreksonderwerp verschuift tijdens het interview van vogels naar een konijn. Niet zo gek, want alle ogen zijn plotseling gericht op een wit konijntje die vanuit de tuin de kamer binnenwandelt. Het beestje is zo vrij als de vogels. Hij is bijvoorbeeld de trotse eigenaar van een privékonijnenhol in Peters 'gazon'. Peter: "Ik laat het maar zo. Handig, want een kat zat ooit achter hem aan te jagen. Het konijn sprintte toen razendsnel in zijn hol. Lekker veilig."

Sleutelen

Andere hobby's van de Bergenaar komen - net als het 'konijnenverhaal' - als vanzelf ter sprake. Vier oude Italiaanse 49,9 CC 4-tact-brommers van het DEMM-type pronken in zijn woonkamer. Hij koopt ze in Italië en sleutelt eraan. "Mijn schuur, slaapkamer en zolder staan vol brommers. Ik kom ruimte tekort." Daarnaast repareert Peter antieke klokken die zijn muren goed vullen.

De geïnterviewde kijkt eveneens terug op een 'carrière' - jaren geleden - als stripfiguur in een lokale krant, waarin hij 'Pepper' werd genoemd. Hij beleefde toen - zonder het zelf te weten - de meest fantastische avonturen. Tekenaar René Janssen bracht hem treffend herkenbaar in beeld, waarbij vooral zijn spitse neus opviel. Werken dus als stripfiguur, het lijkt alleen Peter te kunnen overkomen. Ook Contact plaatst nog een keer enkele stripverhaaltjes, een teken van leven.